

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
Spółki komandytowo-akcyjnej z siedzibą w R.
przy uczestnictwie L. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 2 marca 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania kwotę 137 (sto trzydzieści siedem) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez

powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawca P. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w R. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 2 marca 2015 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa oraz budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania, a ponadto przydatne dla rozstrzygnięcia o zasadności skargi kasacyjnej. Należy bowiem uwzględnić, że wskazane w skardze zagadnienie prawne wiąże się z zarzutami wypełniającymi podstawy skargi kasacyjnej, których rozpoznanie aktualizowałyby się dopiero wówczas, gdyby uznać za błędną oceną Sądu drugiej instancji, że niezłączenie do wniosku o wpis w księdze wieczystej uchwały, o której mowa w art. 393 pkt 4 k.s.h., nie był przeszkodą do dokonania wpisu zgodnie z żądaniem. Wprawdzie w skardze kasacyjnej skarżący kwestionuje to stanowisko Sądu Okręgowego, ale nie sformułował w związku z nim żadnych przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, które odnoszą się jedynie do zarzutów związanych z oceną Sądu drugiej instancji dokonaną niezależnie od zasadniczej przyczyny zmiany orzeczenia Sądu pierwszej instancji i oddalenia wniosku o wpis. Dodać należy, iż prawidłowość tego stanowiska Sądu drugiej instancji została uznana przez Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 20 stycznia 2016 r., IV CSK 437/15 i IV CSK 438/15 wydanych z udziałem tych samych stron w tożsamym stanie faktycznym.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia wskazać również należy, że nie zostały

przez skarżącego przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślić bowiem należy, że wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącego uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego, na wniosek uczestnika L. spółka akcyjna z siedzibą w W. zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 98 § 1 i 3, art. 99, art. 108 § 1, art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c. oraz przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 7 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.).

db

[l.n]